

I

Vall dels Reis (Egipte)

3 de novembre de 1922

Els homes treballaven de valent sota el sol sobirà d'Egipte. Encara sort que la temperatura de la tardor era amable. Acompanyaven la feina amb cants que es barrejaven amb el picar de les pales que s'enfonsaven a la sorra i topaven contra la pedra. El vent aixecava polsegueres que s'enlairaven com núvols i cobrien amb una fina capa, polsim de pedra i arena, tot el que trobaven al seu pas. Calia, sobretot, protegir-se els ulls. Aquells homes, però, fills del desert, hi estaven avesats.

De sobte, els cants i els sorolls es van aturar.

«Què passa? Qui crida?», preguntaven les mirades dels uns als altres. Tothom va restar en silenci per poder escoltar què deia la veu que ressonava per la vall.

En Howard Carter, l'arqueòleg encarregat de l'excavació, també va interrompre la conversa que mantenia amb

el seu amic, assistent i company d'aventures arqueològiques, l'Arthur Robert Callender. Sota el tendal sortint de la cabana que els servia d'aixopluc, tots dos, dempeus, comentaven un plànol, un de tants de la zona d'excavació.

Un *reis*, un capatàs, s'acostava cap a ells a tota pressa, corria tot el que ho podien fer les seves cames escardalencques.

—*A step, Mister Carter, a step!* —anava cridant l'home durant la seva cursa. El turbant se li havia desfet, li va caure, se li va entortolligar entre les cames i va fer que ensopegués. Però la còmica caiguda, que provocà la hilaritat de qui el va veure, no va impedir que arribés al seu destí mentre anava repetint: —*A step, a step!*

En sentir-lo, en Howard Carter es va tibar; tot el seu cos, que ja s'acostava a la cinquantena, es va posar en alerta. Havia posat l'ànima en aquell projecte tants anys perseguit i temia que, una vegada més, fos un miratge. Deixà, però, que el capatàs s'expliqués.

L'home, que com la majoria dels que eren allà, era un *fellah*, un camperol, es va embarbussar; no li sortien les paraules de nerviós i emocionat que estava.

En Callender va prémer el braç d'en Carter en senyal de suport, de confiança; ell també estava impacient.

Aquell *reis* no era un babau, no els hauria molestat si les expectatives de trobar alguna cosa interessant no fossin altes.

Els dos arqueòlegs el van seguir.

—*There, a step is there* —anava repetint, indicant el lloc amb l'índex dret, que es bellugava inquiet.

Per a qualsevol que no estigués versat en excavacions, trobar un esglaó li podria semblar una insignificança, però no ho era quan es buscava l'accés a una tomba reial. En Carter estava convençut que allà, just sota les cabanes dels treballadors de la excavació, hi havia la tomba de Tutankamon, molt a prop de la de Ramsès VI, on s'havien construït uns murs de contenció per protegir l'accés a la tomba del faraó. Feia molt de temps que ho tenia coll avall, que havia de ser allà, en part perquè un vell camperol —la saviesa dels ancians— li ho havia afirmat. Però res no és cert fins que no es pot comprovar.

I aquell *reis* li comunicava que just sota el nivell de les cabanes havien trobat un esglaó, que el xicotet que els portava l'aigua, precisament, l'havia descobert.

Un esglaó, la promesa d'una entrada.

La notícia es va escampar. L'expectació era immensa. Els obrers volien veure de primera mà què podia ser aquella troballa. Ja ho sabien, que una multitud apressada podia provocar una esllavissada, però cap ni un no es volia perdre de què es tractava.

Els encarregats van haver de posar ordre per evitar un desastre.

En Howard Carter va notar com el cor se li accelerava. Tants anys de recerca, tantes fadigues, tantes esperes perquè els concedissin les llicències, tant pregar a Lord

Carnarvon que, si us plau, continués finançant-lo. I llavors, tal vegada...

—*Is here, Mister Carter* —assenyalava el capatàs allargant el braç.

L'arqueòleg hi va posar el peu amb compte, com si fes un ritual sagrat que hauria merescut el vistiplau dels déus.

Tot seguit va manar que comencessin a descobrir aquell esglaó. L'eufòria era col·lectiva, l'alegria molt gran. Encomanadissa. I a aquell esglaó en seguia un altre i un altre...

No hi ha cap dubte que una escala condueix a un lloc.

En Carter va mirar el cel de gairell, perquè el sol no el cegués. Interiorment, va fer un prec esperançador a Aton, aquell déu que venerava l'Akenaton, el faraó heretge, el pare d'en Tutankamon.

D'entre la munió d'homes que treballaven, un es va anar separant del grup fins a sortir-ne. A l'Ibrahim no li calia ser a primera fila per descobrir què hi havia. No, perquè ja ho sabia. I ho sabia perquè era el fill del vellet que havia dit a en Howard Carter que allà, sota les cabanes, hi havia la tomba del faraó Tutankamon.

L'home, amb pas feixuc, com si suportés tot el pes de la Vall dels Reis, va enfilel el camí cap a casa seva. Uns tres quarts d'hora el separaven de Dra Abu el-Naga, on també tenia casa en Howard Carter, la que Lord Carnarvon, que era qui finançava l'excavació, havia fet construir per a ell.

L'Ibrahim era un dels homes de confiança de l'arqueòleg, un *reis* també, i potser era l'única persona que no s'alegrava del descobriment.

No, no gens, perquè significava un pas més cap a l'acompliment d'una maledicció que no tenia res a veure amb les que sovint es trobaven a les tombes dels faraons.

Era una amenaça que anava dirigida a ell. Molt pitjor, a la seva família, al seu fill, que aquell dia feia nou anys.

Era absurd, ja ho sabia que no tenia sentit témer unes paraules venjatives, producte del rancor i la malvolença. L'Ibrahim ja ho sabia, sí. Però no hi havia dia, i nit, que no pensés en un temps passat que volia oblidar. I en una sentència injusta que mai no hauria d'haver escoltat.

*Maleït siguis, tu, delator deslleial!
Després del descobriment que prou bé ja saps,
el temps començarà a comptar enrere
i cap ni un dels teus no et sobreviurà.*